

VÉR ÉS HAMU II.

A
KINGDOM
OF
FLESH
AND
FIRE

hús és tűz királysága

„Egy tökéletesen szőtt történet telis-tele
titkokkal, hazugságokkal és csábítással.

High fantasy JLA módra!”

– Lily Alexander, író

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

A
KINGDOM
OF
FLESH
AND
FIRE

hús és tűz királysága

VÉR ÉS HAMU II.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Neked, az olvasónak

1. fejezet

– HAZAMEGYÜNK ÖSSZEHÁZASODNI, KIRÁLYLÁNY.

Mármint, összeházasodni?

Vele?

Hirtelen bevillant az összes korábbi kislányos ábrándozásom, azokból az időkből, amikor még nem tudtam, ki vagyok, és mit várnak tőlem – amikor még a szüleim egymás iránti szeretete keltette életre ezeket az ábrándokat.

Egyik ilyen ábrándban sem szerepelt olyan lánykérés, ami távolról sem tűnt valódi lánykérésnek. És nem is egészen úgy képzeltem el, hogy egy idegenekkel körülvett asztalnál fogják bejelenteni, akik közül a társaság fele holtan akart látni. Az pedig egészen biztos, hogy az álmodozásaim nem terjedtek ki a királyság legrosszabb – és feltehetőleg legőrültebb – nem-lánykérésére egy olyan férfitől, aki jelenleg fogva tart engem.

Lehetséges, hogy agykárosodást szenvedtem. Az is lehet, hogy a stressz hallucinációt váltott ki belőlem. Elvégre annyi fájdalmas halált kellett feldolgoznom! Az árulását is helyre kellett tennem magamban. Illetve most tudtam meg, hogy Atlantiából származom, egy olyan királyságból, ami eddigi ismereteim szerint minden gonoszság és tragédia forrása. Lényegesen könnyebb volt elhinni, hogy a stressz miatt hallucinálok, mint azt, ami valójában történt.

Nem tudtam mást tenni, csak bámultam a jókora kézre, ami az én apró kezemet fogta. A bőre egy árnyalattal sötétebb volt az enyémnél, mintha megsütötte volna a nap. Az évek során a halálos és mesteri kardforgatás bőrkeményedéseket okozott a tenyerén.

Kezemet szemérmetlenül formás, telt ajkához emelte. Ahhoz a szájhoz, ami valahogy mindig lágy volt, mégis könyörtelenül határozott. A szájhoz, ami gyönyörű szavakat engedett a levegőbe, és túlfűtött, buja ígéreteket suttogott a meztelen bőrömrre. A szájhoz, ami a testemet és az arcomat átszövő sebhelyek előtt tisztelgett.

A szájhoz, ami vérrel átítatott hazugságokat is kimondott.

Most pedig ez a száj a kézfejemre tapadt, még hozzá oly módon, amit egy örökkévalóságig el tudtam volna viselni, és amit kifejezetten gyengédnek tartottam volna pár nappal vagy héttel ezelőtt. Az olyan egyszerű dolgok, mint a kézfogás vagy az erényes csókok is tiltottak voltak számomra. Akárcsak az, hogy vágyjanak rám, vagy hogy én kívánjak valakit. Rég elfogadtam már, hogy sosem fogom ezeket a dolgokat megtapasztalni.

Aztán jött ő.

Elkaptam a pillantásom az összekulcsolt kezünkről, arról a szájról, ami az egyik oldalon már kezdett felfelé görbülni, sejtetve a kis gödröcskét a jobb arcán, valamint a lassan szétváló ajkáról, ami épp csak megmutatta halálosan éles tépőfogait.

A haja hátul a nyakát verdeste, elöl a homlokába hullott, sűrű tincsei olyan mélyfekete színűek voltak, hogy időnként kéken csillogtak a napfényben. Magasan ülő, szögletes arccsontjával, egyenes orrával és markáns állával sokszor arra a jókora, kecses barlangi macskára emlékeztetett, amit gyerekkoromban láttam egyszer Ileana királynő palotájában. Gyönyörű, de mindazonáltal vad, veszélyes ragadozók mindketten. Elakadt a szívverésem, ahogy egybeforrt a tekintetünk, a szeme lenyűgöző, hűvös borostyánszínben szikrázott.

Tudtam, hogy Hawke-ot bámulom...

Hideg fészkelte be magát a mellkasomba, ahogy leállítottam magam. Nem ez a neve. Még csak azt sem tudtam, hogy a *Hawke Flynn* egy teljes egészében kitalált karakter, vagy hogy a név tartozik-e valakihez, akit feltehetőleg meggyilkoltak a személyazonosságáért. Tartottam tőle, hogy az utóbbi. Ugyanis *Hawke* elvileg Carsodoniából, Solis Királyságának fővárosából érkezett, kiváló ajánlásokkal. Azonban, mint kiderült, az örök parancsnoka Masadoniában az atlantiaiak támogatója, egy Alászállt, úgyhogy ez is lehet hazugság.

A lényeg, hogy az ő, akinek a feladata az volt, hogy kardjával és életével védelmezzen, nem is valódi. Sem az az ember, aki annak látott engem, aki vagyok, és nem annak, *ami*. A Szűz. A Kiválasztott. Hawke Flynn nem volt más, mint a fantázia szüleménye, akárcsak azok a kislánykori ábrándok.

Aki a kezemet fogta, ő volt a valóság: Casteel Da'Neer királyfi. Őfelsége. A Sötét Szerzet.

Összekulcsolódó kezünk fölött mosolyra húzódott az ajka. Látszott a gödröcske a jobb arcán. A bal arcán ritkán jelent meg. Azt csak az őszinte mosolyok hozták elő.

– Poppy! – szólalt meg, és minden izmom megmerevedett a testemben. Nem tudtam, hogy az tett-e feszültté, ahogy a becenevem hallottam azon a mély, dallamos hangján. – Szerintem még sosem láttam, hogy elakadna a szavad.

A szemében megvillanó pimasz csillogás rángatott ki a megrökönyödött némaságból. Kiszabadítottam a kezem, és gyűlöltem a gondolatot, hogy ha meg akarta volna akadályozni, könnyedén megtehetné volna.

– Házasság? – Sikerült újra megtalálni a hangomat, még ha csak egyetlen szót is böktem ki.

Kihívóan villant a szeme.

– Igen. Házasság. Tudod, hogy az mit jelent?

A faasztalon ökölbe szorult a kezem, és álltam a pillantását.

– Miért gondolod, hogy nem tudom, mi az a házasság?

– Nos – felelte hanyagul, és felemelt egy serleget. – Úgy ismételted meg a szót, mintha összezavarna. És tudom, hogy Szűzként meglehetősen el voltál... zárva.

A fonatom alatt égni kezdett a tarkóm, valószínűleg ugyanolyan vörös lett a bőröm, mint a hajam a napfényben.

– Az, hogy én vagyok a Szűz, meg hogy el voltam zárva a világtól, nem azt jelenti, hogy ostoba vagyok! – csattantam fel, és észrevettem, hogy mindenki elcsitult az asztal körül, majd az egész teremben – ami épp csurig volt Alászálltakkal és atlantiaiakkal. Akik öltek és meghaltak volna a férfiért, akire épp rámeredtem.

– Nem. – Casteel tekintete rám villant, miközben kortyolt egyet. – Valóban nem.

– De össze vagyok zavarodva. – Valami éleset éreztem a markomban. Gyorsan lepillantva észrevettem valamit, amihez korábban túlságosan döbönt voltam, hogy feltűnjön. Egy kés. Egy fanyelű, széles, recés pengéjű kés, amit hússzeletelésre szántak. Nem az én vérfarkascson tőröm. Azt az istálló óta nem láttam, és mélyre hasított az érzés bennem, hogy talán sosem látom újra. Az a tőr nem csupán fegyver volt. Viktertől kaptam ajándékba a tizenhatodik születésnapomra, és ez volt az egyetlen kapocs ahhoz az emberhez, aki nem csupán a testőröm volt. Magára vállalta a szerepet, amit apám foglalt volna el az életében, ha még életben lett volna. Most pedig eltűnt a tőr, Vikter pedig már nincs köztünk.

Azok ölték meg, akit Casteelt támogatták.

És tekintve, hogy a legutóbbi tőrt, ami a kezembe került, mélyen Casteel szívébe szúrtam, azt gyanítottam, hogy nem kapom vissza egyhamar a vérfarkascson tőrömet. A húsvágó kés viszont szintén jó lehet fegyvernek. Ez is megteszi.

– Mitől vagy összezavarodva? – Letette a serleget, és úgy vált melegebbé a tekintete, mint amikor mulattatja valami, vagy... egy bizonyos módon érzi magát, amit nem voltam hajlandó elfogadni.

Mocorogni kezdett az adottságom a bőröm alatt, követelte, hogy használjam, hogy kiderítsem, mit érez, miközben a húsvágó késre fektettem a kezem. Sikertelenül elzárnom az érzéseimet, még mielőtt létrejöhetett volna a kapcsolat vele. Nem akartam tudni, hogy ebben a pillanatban épp jól szórakozik-e, vagy... vagy *bármi*. Nem érdekelt, hogy *mit* érez.

– Mint mondtam – folytatta a királyfi, és végighúzta az egyik hosszú ujját a pohara peremén. – Csak akkor jöhet létre házasság két atlantiai között, ha mindkét fél a hazája földjén áll, királylány.

Királylány.

Ez az idegesítő, mégis valahogy kedves becenév mostanra teljesen új értelmet nyert. Szinte könyörgött azért, hogy tegyem fel a kérdést: Vajon ő mennyit tudott az elejétől fogva? Azt beismerte, hogy már az első este felismert engem a Vörös Gyöngyben, de azt állította, hogy addig nem tudta, hogy félig atlantiai vagyok, amíg meg nem harapott. Amíg meg nem ízlelte a vérem. Bizsergett a nyakamon a heg, és ellenálltam a kísértésnek, hogy megérintsem.

Vajon mennyire volt véletlen ez a becenév? Nem tudtam pontosan, miért, de ha ez is egy újabb hazugság, akkor ez is számít.

– Melyik része zavar össze? – kérdezte, és egyet sem pislantott a borostyánszínű szemével.

– Az a része, hogy miért gondolod, hogy tényleg hozzád is megyek.

Szemből fojtott hangok érkeztek, mintha valaki megpróbálta volna elfojtani a nevetését. Vettem egy pillantást az őzbarna bőrű, fakókék szemű vérfarkas jóképű arcára – arra a lényre, aki könnyedén képes volt farkassá változni, és aki ugyanolyan könnyedén öltötte magára halandó alakját. Pár napja még azt hittem, hogy a vérfarkasok már kihaltak, hogy kiirtották őket a Két Király háborúja alatt, vagy négyszáz évvel ezelőtt. Azonban ez is hazugság volt. Kieran csupán egy volt a sok, nagyon is élő vérfarkas közül – akik közül többen is ültek ennél az asztalnál.

– Nem *gondolom*, hogy megteszed – felelte Casteel, és félig leeresztette a szempilláit. – Tudom.

Hitetlenkedés dübörgött bennem.

– Lehet, hogy nem voltam világos, szóval megpróbálom egyértelműbben kifejezni magam. Nem tudom, miért gondolod, hogy valaha ebben az évezredben feleségül mennék hozzád. – Felé böktém a fejemmel. – Így már elég világos?

– Mint a nap – válaszolta, a szeme pedig mézszínűre melegedett, azonban nem véltem haragot felfedezni a tekintetében vagy a hangszínében. Hanem valami teljesen mást. A tekintete eszembe juttatta a meleg bőrét, és hogy milyen érzés volt, amikor durva, bőrkeményedéses tenyere az arcomhoz ért, lefelé csúszott a hasamon és a combomon, és még intimebb testrészeimre kalandozott. Elmélyült a gödröcske az arcán. – De majd meglátjuk, nem igaz?

Forró, bizsergő érzés terjedt szét a bőrömon.

– Nem fogunk mi semmit meglátni.

– Elég meggyőző tudok lenni.

– *Annyira* biztos nem – vágtam vissza, mire ő semmitmondóan morgott, amitől elöntött a harag. – Elment az eszed?

Mélyről feltörő nevetés érkezett az asztal végéről. Tudtam, hogy nem a világos hajú Delano volt. A vérfarkas úgy festett, mintha épp egy

mészárlásnak lett volna szemtanúja, és az ő nyaka lenne a következő a sorban. Lehet, hogy félnem kellett volna, ugyanis a vérfarkasok nem ijednek meg egykönnyen, főleg nem Delano. Megvédett, amikor Jericho meg a többiek eljöttek értem, pedig ő meg az atlantiai, Naill – aki most is mellette ült – messze nem voltak létszámfölényben.

Senki nem akarta magára haragítani a Sötét Szerzetet, aki atlantiai, halálos, gyors és hihetetlenül erős. Nehéz megsebezni, megölni meg végképp. És ahogy azt nemrég megtudtam, képes kényszert alkalmazni másokon, hogy rájuk erőltesse a saját akaratát. Meggyilkolta Solis egyik leghatalmasabb Hercegét, pontosan azt a nádpcát szúrta Teerman szívébe, amit a Felemelkedett előszeretettel alkalmazott rajtam is.

Én azonban nem féltem.

Túlságosan dühös voltam ahhoz, hogy féljek.

Delano balján ült az, akiből korábban kibuggyant a nevetés. Egy hegyomladék méretű ember, akit Elijah-nak hívtak. Úgy véltem, ő nem vérfarkas. A szemén láttam. A vérfarkasoknak mindig olyan téliesen kék szeme volt. Elijah-é azonban mogyoróbarna volt, közelebb az aranyhoz, mint a barnához. Most már nem csak én bámultam őt. Több tekintet is rászégeződött. Kihasználtnam a lehetőséget, hogy lecsúsztassam a húsos kést az asztról, és a tunikám alá rejtsem.

– Mi van? – Elijah a sötét szakállát simogatta, és belenézett a többiek szemébe. – Csak feltette a kérdést, amire mi is gondolunk.

Delano pislantott, majd lassan ránézett Elijah-ra. Casteel nem szólt egy szót sem. Összeszorított ajakkal mosolyogott, ami mindent elárult, átható tekintete pedig továbbvándorolt rólam az asztról vége felé.

Az ujjait a szakállán pihentetve Elijah megköszörülte a torkát.

– Én azt hittem, hogy a terv...

– Hogy te mit hittél, az lényegtelen – hallgattatta el a királyfi az idősebb férfit.

– Arra gondolsz, amikor azt terveztétek, hogy csaliként használtok arra, hogy kiszabadítsátok a bátyádat? – faggattam. – Vagy ez a terv varázslatos módon megváltozott az elmúlt néhány órában?

Megrándult egy izom Casteel állkapcsában, és ismét teljes mértékben rám koncentrált.

– Inkább egyél!

Majdnem elvesztettem a fejem, és kis híján hozzávágtam az elcsaklizott késemet.

– Nem vagyok éhes.

Pillantása a tárgyomra esett.

– Alig ettél.

– Nos, tudod, nem sok étvágyam van, *félség*.

Megfeszült az állkapcsa, ahogy találkozott a tekintetünk. A szívárványhártyája arany színe hűvösebbé vált. Libabőrözni kezdtem, egyszerre mintha sűrűbbé vált volna körülöttünk a levegő, és feszültséggel telt meg a helyiség. Egy szemernyi tisztelet sem volt a hangomban. Túl messzire merészkedtem Casteelnél? Ha igen, akkor sem érdekelt.

Az ujjaim a kés markolata köré szorultak. Már nem a Szűz voltam, akit olyan szabályok kötöttek, amik megakadályoztak, hogy beleszólásom legyen a saját életembe. Többé nem irányíthatnak. Képes és hajlandó vagyok ennél tovább is menni.

– Jogos a lány kérdése – jegyezte meg valaki az asztal végén. Egy rövid, sötét hajú férfi volt. Nem tűnt idősebbnek Kierannél, aki, Casteelhez hasonlóan, a húszas éveit elején járhatott. Casteel azonban több mint kétszáz éves volt. A férfi talán még idősebb ennél. – Megváltozott a terv, hogy vele szabadítjuk ki Malik királyfit? – érdeklődött.

Casteel nem szólt egy szót sem, csak tovább nézett engem, azonban az a végtelen nyugodtság, ami elárasztotta az arcvonásait, nagyobb figyelmetetést jelentett bármilyen kimondott szónál.

– Nem a döntésem akarom megkérdőjelezni – szólt újra a férfi. – Csak próbálok megérteni.

– Mit szeretnél pontosan megérteni, Landell? – Casteel hátradólt a széken, a keze könnyedén pihent a karfán. Ahogy ott ült teljes higgadsággal, attól felállt a hátamon a szőr.

Feszült csend telepedett ránk, majd egy pillanattal később Landell megszólalt.

– Mind követtünk téged idáig Atlantiából. Itt maradtunk ebben az idejétmúlt, királyságnak nevezett pöcegödörben, és úgy tettünk, mint ha hűségesek lennénk egy hamis királyhoz és királynőhöz. Ugyanis, akár csak te, mi sem akarunk semmit jobban, mint kiszabadítani a bátyádat. Ő a jogos örökös.

Casteel biccentett Landellnek, hogy folytassa.

– Sok embert elveszítettünk... Jó embereket, akik próbáltak beszívároggni Carsodonia templomaiba – mondta. Megdermedtem, ahogy megjelentek a lelki szemeim előtt az örvénylő, éjfekete alakok.

Ha igaz minden, amit Casteel állított, a Templomok célja újabb hazugság volt. A harmadik fiú- és lánygyermeket nem azért adták oda a Beavatás során, hogy az isteneket szolgálják. Hanem azért, hogy a Felemelkedetteknek – a vámpíroknak – adják őket, és fejőstehénként szolgáljanak. Rémes volt az összes hazugság, amivel egész életemben etettek, azonban mind közül ez volt a legborzalmasabb. És bármilyen felháborító is volt az, amit Casteel állított, tartottam tőle, hogy ez az igazság. Hogy is tagadhatnám? A Felemelkedettek azt mondták nekünk, hogy az atlantiaiak csókja mérgező, ami megátkozza az ártatlan halandókat, és korábbi énjük romlott porhüvelyévé változtatja őket – kegyetlen, vérszomjas szörnyekké, akiket Kravennek hívnak. De tudtam, hogy ez nem igaz. Nem mérgező az atlantiaiak csókja. Sem a harapásuk. Én vagyok az élő bizonyíték mindkettőre. Casteellel többször is csokolóztunk. És nekem adta a vérét, amikor halálosan megsebesültem. És megharapott.

Nem változtam át.

Ahogy akkor sem, amikor évekkal ezelőtt megtámadtak a Kravenek.

Nem mintha nem kezdtem volna már azelőtt gyanakodni a Felemelkedettekre, mielőtt Casteel belépett az életembe. Ő csupán megerősítette a gyanakvásomat. De vajon minden igaz? Nem tudhattam. Kezdek fájni az ujjaim, olyan erősen szorítottam a kést.

– Eddig nem találtunk nyomokat, hogy hol tartják fogva a királyfit, és túlságosan sokan már így sem fognak soha hazatérni a családjukhoz – folytatta Landell, a hangja minden szóval határozottabb lett a felgyülemelő haragtól. Nem kellett használnom az adottságomat, hogy érzékeljem. – Most viszont van valamink. Végre valami, amit felhasználhatunk, hogy megtudjuk, merre lehet a bátyád; hogy kiszabadítsuk, megmentjük attól, hogy újabb és újabb vámpírokat hozzon létre kényszerből, hogy ne kelljen tovább átélnie azt a poklot, ami neked is meglehetősen ismerős. Ehegyett inkább hazamegyünk?

Erről a poklóról én is tudtam valamennyit.

Sok-sok heget láttam Casteel testén, a Királyi Címet beleégetve a combja felső részébe, a csípője alatt.

Casteel azonban nem felelt semmit. Senki sem szólalt meg. Nem mozdult senki, sem az asztal körül ülők, sem a kandalló mellett, a terem hátsó felében lévő emberek.

Landell még nem fejezte be.

– Azok, akik kint lógnak a folyosó falán, megérdemlik, hogy ott legyenek. Nemcsak azért, mert nem engedelmeskedtek az utasításaidnak, hanem azért is, mert ha sikerült volna megölniük a Szüzet, azzal elveszítettük volna az egyetlen használható eszközünket. A bosszú kedvéért veszélybe sodorták az örököszt. Ezért gondolom úgy, hogy megérdemlik a sorsukat, még akkor is, ha néhányan a barátaim voltak, vagy az asztalnál ülők barátai.

Megölöm őket.

Ezt ígérte Casteel, amikor meglátta a sebeket, amiket a többiek hátrahagytak. És meg is tette. Többnyire. Casteel egy karóval a falhoz szegezte azokat, akikről Landell beszélt. Mostanra mind meghaltak, Jerichót kivéve. A főkolompos alig élt már, és lassú, fájdalmas haldoklásban volt része, hogy mindenkit emlékeztessen: rám senki nem emelhet kezét.

– Felhasználhatod a lányt – füstölgött Landell. – Ő a királynő kedvence, a Kiválasztott! Ha valaha hajlandóak lesznek elengedni a bátyádat, akkor az miatta lesz. Ehelyett inkább hazamegyünk, hogy megházasodj?
– Felém biccentett az állával. – *Vele?*

Szúrt a szavában rejlő nemtetszés, de jóval sértőbb megjegyzéseket is kaptam már Teerman hercegtől, így meg se rezsent az arcom.

Velem szemben Kieran Landell felé kapta a fejét.

– Ha van egy kis eszed, abba hagyod a mondókádat. Most.

– Hadd folytassa – szakította félbe Casteel. – Joga van hozzá, hogy ki mondja, amire gondol. Ahogy Elijah-nak is. De úgy fest, Landell többet kíván mondani Elijah-nál, én pedig hallani szeretném.

Elijah csücsörített, és halk füttyszó hagyta el a száját, miközben elkerekedett szemmel hátradőlt a széken, karját pedig Delano székének a támlájára ejtette.

– Hé, néha akkor is nevetek meg beszéllek, amikor nem kéne. De bármit is tervezel, én melletted vagyok, Casteel.

– Komolyan mondd? – Landell hirtelen Elijah-ra nézett, és közben talpra szökött. – Szerinted jó ötlet Malik királyfit veszni hagyni? Szerinted jó ötlet, hogy Casteel hazaviszi a lányt, a mi földünkre, hogy elveszi, és ezzel ő lesz a királyné? Ez egy olyan megdöbbentő szerep, aminek össze kellene hoznia az embereinket, nem megosztani őket.

Casteel finoman megmozdult, a keze lecsúszott a székén.

– Mint mondtam, én Casteel mellett vagyok. – Elijah Landellre emelte a tekintetét. – Mindig, nem számít, hogy dönt. És ha ő a lányt választja, mind így teszünk.

Ez... ez teljes képtelenségnek tűnt, ez az egész vita. Nem számít. És nem érdekelt, miért volt fontos összehozni Atlantia népét, ugyanis Casteel meg én nem fogunk összeházasodni. Azonban nem volt lehetőségem felszólalni ellene.

– Én nem a lányt választom. *Sosem* fogom őt választani – szitkozódott Landell, az arcbőre vékonynak és egyre sötétebbnek tűnt, ahogy körbenézett a körülötte ülőkön. Vérturkok. Ő is vérturkok, jutott eszembe. Megigazítottam a kést a kezemben, és megdermedtem. – Mind tudjátok. A vérturkok nem fogják őt elfogadni. Nem számít, hogy folyik-e atlantiai vér az ereiben, vagy sem. Atlantia népe sem fogja örömmel fogadni. Ő egy kívülálló, akit azok neveltek, akik visszakényszerítettek minket egy olyan területre, amely hirtelen nagyon kicsi és teljesen haszontalan lett. – Az asztal másik felén ülő Casteelt nézte. – Még ő sem fogad el téged, mi meg higgyük el, hogy hozzád kötné magát?

Hozzákötni? Odapillantottam Kieranre, majd Casteelre. Azt tudtam, hogy egyes vérturkokat kötelek fűzi bizonyos atlantiai osztályok tagjaihoz, és nem kellett hozzá túl sok ész, hogy feltételezzem, Casteel is egy közülük, tekintve, hogy ő a királyfi. Kívülről úgy tűnt, hogy Casteelhez senki nem áll olyan közel, mint ő, de másféle kötelekről nem tudtam.

Azonban, mint mondtam, ez mind nem számít, hiszen nem fogunk összeházasodni.

– És el kéne hinnünk, hogy érdemes arra, hogy a királynénk legyen, amikor gond nélkül megtagad az embereid előtt, miközben büzlik a Felemelkedettektől? – kérdezte Landell. Ráncoltam az orrom. Nincs is... felemelkedettszágom. Vagy igen? – Amikor visszautasít téged?

– Csak az számít, hogy én őt választom – jelentette ki Casteel, és az én ostoba, *ostoba* szívem kihagyott egy ütemet, még ha én nem is őt választottam. – Kizárólag ez a fontos.

A vérfarkas viczorogni kezdett, és elkerekedett a szemem a hosszabbodó szemfogai láttán.

– Ha megteszed, az a királyságunk bukását fogja okozni – sziszegte. – Én biztos nem fogom ezt a sebhelyes arcú ringyót választani!

Megrándult az arcom.

Konkrétan úgy rezzent össze és égett az arcom, mintha pofon ütöttek volna. Felemeltem az ujjamat, és mielőtt észrevehettem volna, hogy mit csinálok, megérintettem az egyenetlen bőrt az arcomon.

Landell csípőre tette a kezét.

– Előbb fog meghalni, mint hogy csak álljak és nézzem, ahogy ez megtörténik.

Másodpercek, csupán pár szívverésnyi idő telt el, miután Landell szavai elhagyták a száját, és felkavarodott körülöttem a levegő, meglibbentett néhány hajszálát a halántékomnál.

Casteel helye már üresen állt.

Kiáltás hangzott, majd valami nehéz tárgy csörömpölt egy tányéron. Felborult egy szék, Landell pedig... már nem állt az asztal mellett. A tányérja sem volt már üres. Egy keskeny tör hevert ott, amit dobásra terveztek. Elkerekedett szemmel követtem Casteel elmosódott alakját, amint a falhoz szegezi Landellt, és az alkarját a vérfarkas torkához szorítja.

Egek, hogy lehet ilyen gyorsan, ilyen csendben mozogni...

– Csak szeretném, ha tudnád, hogy cseppet sem az dühít fel, hogy megkérdőjelezte a szándékaimat. Az, hogy hogy beszélsz velem, nem hat meg. Nem vagyok olyan bizonytalan magamban, hogy érdekeljen a kisemberek véleménye. – Casteel arca csupán néhány centire volt a tág-ra nyílt szemű vérfarkastól. – Ha erről lenne szó, szemet hunytam volna fölötte. Ha befejezted volna az első alkalom után, amikor róla beszélte, hagytam volna, hogy kísétálj innen a felfújt önérzetteddel. De te nekiálltál sértegetni őt. Még az arca is megrándult, erre még fenyegetted is. Ezt sosem fogom elfelejteni.

– Én... – Bármit is akart Landell mondani, azt elfojtotta Casteel jobb karja, ahogy előredőfött vele.

– És nem fogok tudni megbocsátani neked. – Casteel visszarántotta a karját, és valamit a földre dobott. Ragacsos cuppanással ért földet.

Lassan elváltak egymástól az ajkaim, amikor rájöttem, mi az a csomós, vörös halom. Jaj, egek! Egy szív. Konkrétan egy szív.

Casteel elengedte a vérfarkast, azzal hátralépett, és nézte, ahogy Landell végigcsúszik a falon, és oldalra biccen a feje. Az asztal felé fordult, jobb keze csupa vér és vörös szövet volt.

– Van még valakinek mondanivalója?

2. fejezet

HITETLENKEDŐ KÓRUS VISSZHANGZOTT A DÍSZTEREMBEN, de az emberek meg sem moccantak a helyükön. Valaki még kuncogott is, én pedig... én pedig azt néztem, ahogy a vörösség végigcsordogál Casteel ujján, és a földre cseppen.

Casteel előrehajolt, felvette Landell szalvétáját. Visszabaktatott a székéhez, és szórakozottan megtörölte a kezét.

Néztem, ahogy leül, a szívem zakatolt, ahogy felém fordult, pillantását elfedte sűrű szempillája.

– Nyilván úgy gondolod, hogy ez már túlzás – szólalt meg, és a tányérjára dobta az összegyűrt, vérfoltos szalvétát. – Pedig nem. Senki nem élheti túl, ha így beszél rólad.

Rámeredtem.

Hátradólt.

– Legalább gyors halála volt. Ebben van némi méltóság.

Fogalmam sem volt, mit mondjak.

Ötletem sem volt, hogy mit érzek. Csak arra tudtam gondolni, hogy *jaj, egek, pusztá kézzel kitepte a vérfarkas szívét!*

A férfiak, akik az ajtó mellett álltak, felemelték Landellt, ekkor az asztalnál ülő egyik ember feltette a kérdést:

– Na és, mikor lesz az esküvő?

Nevetés üdvözölte a kérdést, és halvány mosoly jelent meg Casteel ajkán, miközben felém hajolt.

– Mindkét oldalad egyformán gyönyörű. Egyetlen porcikád sincs, ami ne lenne lenyűgöző. – Felemelte a szempilláit, és rabul ejtett az átható tekintete. – Akkor is igaz volt, amikor először mondtam, és ma is meg holnap is ez lesz az igazság.

Mélyen beszívtam a levegőt. Majdnem megint odanyúltam az arcomhoz, de leállítottam magam. Ahogy kezdtem hozzászokni ahhoz, hogy a Szűz fátyla nélkül látnak mások, valahogy megfeledkeztem a hegeimről – pedig sosem gondoltam volna, hogy ez lehetséges. Nem szégyelltem őket, már évek óta nem. Az erőm bizonyítékai voltak, annak a rémes támadásnak az emlékei, amit túéltem. De amikor először került le rólam a fátyol Casteel előtt, attól tartottam, hogy egyet fog érteni azzal, amit Teerman herceg mondogatott mindig. Hogy ugyanazt fogja gondolni, mint mindenki más, amikor először lát meg fátyol nélkül.

Hogy az arcom fele igazi mestermű, a másik pedig egy rémálom.

De amikor Hawke – *Casteel* – meglátta a halvány rózsaszín, egyenetlen bőrsávot, ami a hajvonalam alatt kezdődött, végigszántott a halántékomon, és az orromnál végződött, meg a másikat, ami rövidebb és magasabb volt, a homlokomat szelte át a szemöldökömön keresztül, azt mondta, mindkét fél ugyanolyan szép.

Akkor hittem neki. És életemben először szépnek éreztem magam, ami mindig is tiltott volt számomra.

És istenek, segítsetek meg, de még mindig hittem neki.

– Amit mondott, az nem egyszerű sértés volt. Hanem fenyegetés, azt pedig nem tudom elnézni – fejezte be Casteel, és hátradőlve felemelte a serlegét, ugyanazzal a kézzel, amivel a szívet tépte ki a helyéről néhány pillanattal korábban.

A pillantásom Landell tányérjára esett, ahol a tör hevert. Nem kellett volna ennyire megdöbbenem attól, amire a vérfarkas készült a törrel. Persze tudtam én, hogy az asztalnál ülők közül sokan szívesen láttak volna engem feldarabolva. Tudtam, hogy itt nem vagyok biztonságban, de mindannyian látták a folyosót a terem előtt. Tudniuk kell, hogy mi történik, ha valaki nem engedelmeskedik Casteelnek.

A tudatalattim egy része még mindig alulbecsülte a gyűlöletüket, amit azok iránt éreztek, akik akár nyomokban is emlékeztették őket a

Felemelkedettek. Én pedig az vagyok, hiába nem ártottam senkinek, csupán próbáltam megvédeni magam.

Beindult a beszélgetés az asztal körül. Halk csevegések. Hangosabbak. Nevetés. Mintha mi sem történt volna, és ez aggasztott. Azonban még magamnak sem mertem bevallani, hogy mi nyugtalanít a leginkább.

Kieran megköszöri a torkát.

– Szeretnél visszamenni a szobádba, Penellaphe?

Kiszakítva a gondolataimból szükségem volt egy pillanatra, mire válaszolni tudtam.

– Mármint, a cellámba?

– Annál jóval kényelmesebb, és nem olyan huzatos, mint a börtön – felelte.

– A cella az cella, nem számít, milyen kényelmes – közöltem.

– Meg vagyok győződve róla, hogy ezt a beszélgetést már lefolytattuk egyszer – jegyezte meg Casteel.

Tekintetem visszavándorolt Casteelre.

– Én pedig meg vagyok győződve arról, hogy nem érdekel.

– Abban is biztos vagyok, hogy egyszer már eljutottunk arra a következtetésre, hogy sosem voltál szabad, királylány – vetette oda Casteel. A szavaiban rejlő igazság ugyanolyan brutális erővel hatott rám, mint amikor először kimondta. – Úgy vélem, akkor sem ismernéd fel a szabadságot, ha tálcán kínálnák neked.

– Eleget tudok ahhoz, hogy felismerjem, hogy most nem ezt kínálsz – vágtam vissza, és a düh forró, ismerős hullámként tért vissza, felhevítve a túlságosan hűvös bőrömet.

Halvány mosoly jelent meg Casteel száján, de nem a feszes, számító fajta. A haragom átadta a helyét az értetlenségnek. Szándékosan provokál engem?

Meglehetősen gondterhelten a vérfarkasra koncentráltam.

– Szeretnék visszatérni a kényelmesebb, nem-olyan-huzatos cellámba. Ha jól sejtem, egyedül nem mehetek vissza.

Kieran szája megrándult, de egész hamar kisimult az arckifejezése, bizonyítva, hogy szorult belé annyi józan ész, hogy ne mosolyogjon vagy nevéssen.

– Jól sejtetd.

Anélkül, hogy megvártam volna öfelsége engedélyét, hátratóltam a székekem. A széklábak csikorogtak a kőpadlón. Magamban felsóhajtottam. A mozdulataim nem voltak olyan méltóságteljesek, mint szerettem volna, de a fejemet felszegve elfordultam.

Az egyik férfi, aki korábban az ajtónál állt, és aki összeszedte Landell holttestét, végigsétált a dísztermen, egyenesen a királyfi felé tartott. Mélyen meghajolt, és súgott valamit Casteel fülébe, eközben Kieran felállt. Anélkül, hogy Kieranre vagy a falon lévő vérfoltra néztem volna, tettem egy lépést.

Casteel hirtelen ott termett mellettem, a kezét a karomra tette. Mivel nem hallottam, hogy felállt volna, magamba fojtottam a meglepett siko-lyomat, és kirántottam a karom, ezalatt a férfi, aki Casteelhez beszélt az imént, odébb lépett.

– Ne! – suttogetta Casteel a karomba kapaszkodva. Volt valami a hangjában, ami megállított. Ránéztem. – Társaságra számítunk. Később hadakozhatsz ellenem. Valószínűleg élvezni is fogom. De amíg ő itt van, ne hadakozz velem!

A szemébe néztem, mire görcsbe rándult a gyomrom. A hangszíne ismét nyugtalanságot keltett bennem, miközben az ajtóra pillantottam. Kit várunk? Az apját? A királyt?

Casteel megmozdult, így részben eltakart, amikor egy csapat férfi jelent meg a bejáratnál. A homokszínű hajú, magas, széles vállú ember, aki besétált a terem közepére, felkeltette a figyelmemet. Ösztönösen tudtam, hogy Casteel róla beszélt.

A férfi, akinek dús, szőke haja szögletes, zord állkapcsáig ért, jóval idősebbnek tűnt Casteelnél. Ha halandó, amiről azt gyanítottam, hogy nem így van, úgy saccoltam volna, hogy nagyjából középkorú lehet. Úgy véltem, nem ő Casteel apja. Egyáltalán nem hasonlítottak, bár feltételeztem, hogy ez nem sokat jelent.

Felénk masírozott. Olvadozó hópelyhek pettyezték vastag kabátját, és ahogy szétnyílt, látszott a fekete tunikája, a mellkasán végigfutó két aranszínű csikkal. Ahogy közelebb ért, majdnem felszisszentem. Nem a fakókék szeme miatt, amit a vérfarkasoknál már megszoktam. Hanem a homlokán futó mély barázda miatt, mintha valaki megkísérelte volna

felhasítani a fejét. Ha valaki, én aztán mindenkinél jobban tudtam, hogy nem lenne szabad megdöbennem egy sebhely láttán. Felkúszott a szégyen a torkomban, ahogy elkaptam a pillantásom. Nem arról volt szó, hogy csúnya volt a seb. A férfi a maga zord módján jóképűnek számított, egy oroszlánra emlékeztetett. Csak meghökkentő volt megsebezve látni valakit, aki feltehetőleg vérfarkas. Homályosan tudatosult bennem, hogy Kieran odaáll mögém.

– Mi a jó isten nyavalyája folyik itt? – kérdezte a férfi.

A lélegzetem is elállt, ahogy ismét az idegenre pillantottam. A hangja... olyan ismerősnek tűnt!

– Vagy akarom én azt tudni egyáltalán? – folytatta, és felvonta a szemöldökét, amikor meglátta a vért a falon. A többiek, akik vele érkeztek, egy kivétellel csatlakoztak az asztalnál ülőkhöz. Ez a férfi alacsonyabb volt Casteelnél, meg zömökebb is. A haja vörösesbarna hullámokban ült a fején, a szeme pedig olyan ragyogó aranyszínű volt, mint Casteelé. Ez a férfi ott maradt a másik mellett, és mintha minden lélegzetvételemet figyelte volna.

– Egy kicsit kidekoráltam a helyet – felelte Casteel, mire a vérfarkas felnevetett, és a két férfi kezét szorította.

Valami ismét megmocant a mellkasomban, a szívemben. A nevetése... érdes volt, és nyers, mintha a torka nem tudná eldönteni, mit kezdjen az érzelmekkel. Akárcsak Vikter. Elfacsarodott a szívem. Ezért hangzott olyan ismerősen a hangja és a nevetése.

– Nem számítottam rád ilyen korán, Alastir – jegyezte meg Casteel.

– Gyors tempóban lovagoltunk, hogy megelőzzük az erre tartó vihart. – Alastir pillantása átsiklott rám a királyfiról. Kíváncsiság ült ki az arcára, nem pedig harag vagy hűvös ellenszenv. – Szóval ő lenne az.

– Igen.

Minden izmom megfeszült, ahogy Alastir pillantása lejjebb vándorolt. Félrehajtotta a fejét, és beletelt egy pillanatba, mire rájöttem, hogy a nyakamat bámulja...

Azt a nyamvadt harapást!

A fonatom hátracsúszott a vállamon, felfedve a torkomat.

Alastir szája körül megfeszültek az izmok, ahogy ismét Casteelre emelte a tekintetét.

– Úgy látom, történt néhány dolog, amióta legutóbb beszélünk.

Vajon Alastir ott volt Casteel apjával, amikor elutazott Új Menedékből, hogy beszéljen veled? Ha igen, hol a lehet a király?

– Sok minden megváltozott – felelte Casteel. – A Penellapheval való kapcsolatomat is beleértve.

– Penellaphe? – ismételte Alastir meglepetten, felvonva egyik szemöldökét. – A Bölcsesség, Hűség és Kötelesség Istennője után kapta a nevét?

Mivel képtelen voltam csak ott állni és ignorálni őt, bólintottam.

Halványan elmosolyodott.

– Igazán illik ez a név a Szűzhöz.

– Másként fogod gondolni, ha megismered – jelentette ki Casteel, én meg összeszorítottam az ajkam, hogy ne akarjak visszavágni.

– Ez esetben alig várom, hogy ez megtörténjen. – Alastir mosolya feszültebbé vált.

– Egy kicsikét még várnod kell. – Casteel hátrapillantott. Röviden találgozott a tekintetünk, de ez elég volt arra, hogy tudjam, azt kívánja, hogy ne szálljak szembe azzal, amit hamarosan mondani fog. – Penellaphe épp le akart pihenni.

Kieran közelebb lépett, a kezét a derekamra téve ösztökélt, hogy haladjak. Visszafojtottam magamban a késztetést, hogy ellenálljak, mivel érzékelttem, hogy Casteel nem akarja, hogy ennek a férfinak a közelében tartózkodjam, és valószínűleg jó oka volt erre.

Elindultam előre, magamon éreztem a számtalan követő szempárt. Félúton jártam az ajtó felé, amikor meghallottam Alastir kérdését.

– Mennyire bölcs döntés hagyni, hogy a Szűz szabadon kószáljon?

Megálltam...

– Menj tovább – mondta Kieran alig hallhatóan. Az elcsent kés markolata a tenyerembe vágott.

– Nem lenne bölcs döntés megtagadni tőle – felelte Casteel egy nevetéssel, és nem sok hiányzott, hogy hozzávágjam a késém.

Kieran velem egy tempóban sétált, ahogy elhaladtunk az emberek előtt, akik visszaálltak a jókora faajtó elé őrt állni. Ahogy baktattam előre, azt mondogattam magamnak, hogy ne nézzek fel, de a tekintetem így is megtalálta az utat Tulis felnyársalt testéhez.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nyomás nehezedett a mellkasomra. Ő meg a felesége egyszer a herceg és a hercegnő elé járultak, hogy kérvényezzék, hadd tarthassák meg a harmadszülött fiukat, az egyetlen megmaradt gyermeküket, akinek az volt a *végzete*, hogy a Beavatás után az isteneket szolgálja. Átéreztem akkor a lelkük mélyéig hatoló fájdalmukat és elkeseredettségüket, és még az adottságom használata nélkül is megérintett a sorsuk. Azt terveztem, hogy a királynőhöz fordulok a kérésükkel. Csak hogy tegyek valamit, még ha nem is járok sikerrel.

Ők azonban elmenekültek. Az egész családja, a felesége és a csecsemő fia új lehetőséget kapott az élettől. Ő pedig arra használta ezt a lehetőséget, hogy olyan sebet ejtsen rajtam, ami bizonyára megölt volna, ha nem jelenik meg Casteel.

Ordítani tudtam volna. Azt akartam kiabálni, hogy *miért?*, miközben a sápadt arcot és a mellére száradt vért bámultam. Miért hozott ilyen döntést? Mindent eldobott a pillanatnyi megtorlásért. Azért, hogy ellenem forduljon, aki semmi rosszat nem tettem a családja ellen. Végül már semmi sem számított. Most apa nélkül fog felnőni a gyereke.

De a gyerek legalább élni fog. Ha részt kellett volna vennie a Beavatáson, valószínűleg a halálnál is rosszabb jövő vár rá. Fogalmam sem volt, mennyi ideig éltek túl a harmadik fiú- és lánygyermek azokban a templomokban. Vajon... azonnal táplálkozni kezdtek belőlük, még a csecsemőkből is? A kisgyerekekből? A harmadik fiú- és lánygyermeket évente adták át az isteneknek, míg a második fiú- és lánygyermek az Udvarhoz kerültek tizenhárom és tizennyolc éves koruk között. Ők életben maradtak – nos, a legtöbben. Néhányan az Udvarban egy bizonyos vérbetegség következtében haltak meg, ami éjszaka ragadta el őket. Casteel azt mesélte, hogy a vámpíroknak nehezen sikerül uralkodniuk a vérszomjukon, és mostanra gyanítottam, hogy mégsem valami kórság okozta a vesztüket. Hanem inkább az, ami Malessa Axtonnal is történt, akit egy harapással a torkán és kitört nyakkal találtak meg. Sosem erősítették meg, de én tudtam, hogy lord Mazeen, egy Felemelkedett ölte meg és hagyta ott a testét, félcsupaszon azoknak, akik rátaláltak.

Legalább lord Mazeen már senkinek sem fog ártani, mondogattam magamnak, ahogy az elégedettség kegyetlen hulláma végigsöpört rajtam.